

7 Ημέρες

ΜΕΤΡΙΑ ΜΗΕΡΩΤΙΚΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ

Τιμή Δρ. 2

Αθήναι - Σάββατον

16 Δεκεμβρίου 1933

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1

ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ :

ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΦΛΟΓΕΣ

Κοινωνικό Μυθιστόρημα
ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Διήγημα
Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥΣ

Ζωντανό ρεπορτάζ

Β'. ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Η Έλληνική Αντικατασκοπεία

ΟΘΟΝΗ

Μοντέρνες αθηναϊκές κα-
τακόμβες

Έρευνα

Σερί Μπιμπί

Αστυνομικόν Μυθιστόρημα
ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Όταν ό έρωσ σβύνει

Ι. ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Έξοριστοι τής ζωής

Ρεπορτάζ

Η σκιά τής άλλης

Έξον διήγημα
υπό ΜΑΡΤΙΝΗ

Για τήν Γυναίκα...

Υπό Σμάρτ, Νταϊζη και Έσμέ

Σατυρική Σελίς

υπό Α. Βώτη, Στ. Καστέλη Σ. Πετρά

Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

*Shin lezoulia mas
sechla, da bente
sechla mizaton eutlwa
sewn ma ta deatra*

ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ:

- Τήν παράστασιν του Έθνικού θε-
ατρού με τὸ «Φιντανάκι» τοῦ κ.
Χόρν.
- Τήν παρακολούθησιν τῆς ταινίας
Δόκτωρ Τζαϊκούλ στὸ Παλλάς.
- Τήν παράστασιν τοῦ θεάτρου
Μοντιάλ με τὴν «Εὐρωπαϊάν».
- Ὡς καλύτερον δῶρον Πρωτοχρο-
νιας μιά φωτογραφικὴ μηχανή
«Κουτάκ».
- Τὰς παραστάσεις τοῦ θεάτρου
Ἀργυροπούλου.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΗΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΛΗΠΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΠΡΕΑ 1-Τέλη

ΜΕΡ 16-8-85

36019

Όταν πλησίασα με τὴ βάρκα στὸ «Αἰγαῖο» γιὰ τὸ τελευταῖο μου ταξίδι στὴν Ἰταλία, εἶδα στὸ κατάστρωμα, κοντὰ σὲ μερικὸς ἐπιβά-
τες, πὺν κοίταζαν τὴ θάλασσα, τὸν πλοίαρχο,
τὸν Ἀλέξη Κουμιάτη. Τὸν διέκρινα ἀπὸ τὴ
στολή του καὶ τὸ ἀθλητικὸ του παράστημα.

Εἶχα ξανακάμει ταξίδι μαζί του, ὅταν ἦ-
ταν πλοίαρχος στὸν «Αἰγιο Νικόλαο». Ἦταν
ένα λαμπρὸ παιδί, πὺν προσεῖλκε ἀμέσως τὴν
ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν εἰκελίτητα. Εἶχεν ἄλλως
τε τὸ δῶρον ν' ἀφηγήται εὐχάριστα, πράγμα
πὺν ὅταν τύχει σὲ ναυτικούς, δυὸ ὥρες μαζί
τους εἶνε μιά μικρὴ εὐτυχία. Γιατὶ ἔχουν νὰ
μιλήσουν γιὰ τίς περιπέτειες τῆς ποντοπορείας,
γιὰ τοὺς μακρινούς τόπους πὺν τοὺς φέρνει
τὸ ἐπάγγελμα, γιὰ ἱστορίες φοβερές, μαζὺ καὶ
εὐχάριστες, πὺν τίς λένε με τὴν ἀπάθεια πὺν
ἀφηγοῦμεθα ἐμεῖς τὰ πειρ κοινὰ πράγματα ἐνῶ
πρόκειται γιὰ τὴν πάλη με τὸ ἐπιβλητικώτερο,
τὸ γοητευτικώτερο καὶ τὸ φοβερότερο στοιχείο:
τὴ θάλασσα.

Ὁ Κουμιάτης εἶχε πάει ἄλλοτε με φορηγὰ,
εἶχε φοριώσει τοῖς στὴν Κεϋλάνη, ἔλαχε στὴν
Ἰάβα, καφέδες στὸ Βαγγαλέρι, ῥίξι στὸ Ρίο
Τζανέιρο, σιτάρια στὸν Καναδά. Μιλοῦσε γιὰ
νησιὰ μακρινῶν γιαιῶν με ἄγνωστα ὀνόματα,
γιὰ ψάγια περίεργα, γιὰ τὴ ζωὴ τὸν προκυ-
μαιῶν ὅλων τὸν τόπων, γιὰ ἐπεισόδια ἄλλο-

κοτα, γιὰ φαινόμενα φυσικὰ πὺν ἂν τὰ ἔχει
κανεῖς διαβάσει ποτὲ δὲν τὰ ἔχει ἂν δὲν τὰ
ἔχει ἰδεῖ. Ἦταν ἀπὸ τοὺς θαλασσίνοους, πὺν ὅ-
ταν τοὺς γνωρίσουμε σ' ἓνα βαπόρι καὶ τοὺς
ἀφίσουμε ἀπὸ ἐκεῖ ὅταν φεύγουμε, μᾶς φαί-
νονται ὡς ὅτι πὺν δὲν ἐγεννήθησαν καὶ δὲν
θα πεθάνουν, ἀλλὰ πὺν ἔπλεσαν ἐκεῖ καὶ πὺν
ὑπάρχουν πάντα ὡς ἀνθρωποποιήμενες φρε-
σὲς δυνάμεις, χωρὶς ἄλλους δεσμούς με τὸν κό-
σμο τῆς ἕρρας παρὰ μόνον ἐκείνους πὺν δημιουρ-
γεῖ ἡ ναυτικὴ ζωὴ.

Μόλις ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα ἔτρεξα νὰ
τὸν χαιρετήσω.

—Καπετάνιο μου, θὰ ἔχω λοιπὸν τὴν εὐτυ-
χία νὰ ταξιδεύω μαζί σας.

Φάνηκε εὐχαριστημένος πὺν με εἶδε καὶ ἔ-
σφιξε στὴν πλατεῖά του πάλιν τὸ χέρι μου
με τὴν ἐγκαρδιότητα τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἀνοι-
χτῆς καρδιάς. Με παρουσίασε σὲ μιά ἡλικιω-
μένη ψηλὴ καὶ ἀδύνατη κυρία πὺν ἐκείνη τὴ
στιγμὴ τοῦ διόρθωσε τὴ γραβάτα του.

—Ἡ μητέρα μου.

Καὶ ἂν δὲν μοῦ εἶπε πὺς εἶνε μητέρα του
ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω ἀπὸ τὴν ἀνεκφραστή
τροφερότητα πὺν εἰδείχεν ἡ κινήσεις τὸν δα-
χτύλων τῆς γύρω στὸ λαιμὸ του.

Ἐκείνος τῆς εἶπε ἀμέσως σχεδόν:

—Οἱ τελευταῖοι ἐπιβάτες ἀνέβηκαν. Τὸ κα-

ράδι τώρα θὰ σφυρίξει. Πρέπει νὰ σηκώσεις,
μητέρα. Ἄλλως τὸ με ἀπασχολεῖς. Πρέπει ν'
ἀνέβω στὴ γέφυρα.

Ἐκείνη δὲν ᾔθελε νὰ φύγῃ ἀκόμη, τοῦ εἶ-
λεγε ὅτι εἶχε καὶ ἄλλ' ἀκούσθηκε ἡ βραχνὴ
σιγή τοῦ βαπορίου. Τὴν πήγε ὡς τὴ σκάλα.
Ἐκεῖ ἡ μητέρα καὶ ὁ γυιὸς ἀγκαλιάστηκαν. Ἦ-
ταν μιά σκηνὴ τόσο συνειδημένη, ἀλλὰ πὺν
δὲν θὰ πᾶν ποτὲ νὰ εἶνε συγκινητικὴ. Μιά
μητέρα φιλοῦσε τὸ γυιὸς τῆς πὺν τῆς ἔφευγε
ἀπὸ γιὰ ταξίδι πὺν ἂν δὲν ἦταν μακρινὸ αὐ-
τὴ τὴ φορὰ, ἦταν πάντα ἀδύνατο.

Ποῦς ἔχει ἂν θὰ ξαναῖδε ἓνα δικὸ τῆς
πὺν φεύγει;

Όταν ὁ πλοίαρχος γύρισε καὶ καθίσε κον-
τὰ μου σὲ μιά καρέκλα διπλωτῆ, μοῦ φάνηκε
πὺς εἶδα τὰ μάτια του γυμνασμένα. Τὴν δεξιὴ
θεοῦ, ἓνας θαλασσίνοος μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ὅ-
ταν φεύγει με ἓνα βαπόρι ὅπως τὸ «Αἰγαῖο»
γιὰ ἓνα ταξίδι τῆς Μεσογείου, καὶ μάλιστα ὅ-
ταν πέρασε τοὺς ὠκεανούς, ὅπως ἐμεῖς τὴν λεω-
φόρο Συγγρού μ' ἓνα αὐτοκίνητο. Με κοίταξε
καὶ τοὺς μάντεψε τὴ σκέψι μου, γιατί μοῦ εἶπε:

—Τρέμω γιὰ τὴ ζωὴ τῆς. Εἶνε καρδιακή.
Μιά δυνατὴ συγκίνησις μπορεῖ νὰ τὴ σκοτώσει.
Καὶ κοίταξε πάλιν πρὸς τὴ θάλασσα.

—Ὅτε φεύγουμε στὴν ὥρα, τοῦ εἶπα. Ὁ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

ΔΙΗΓΗΜΑ

18

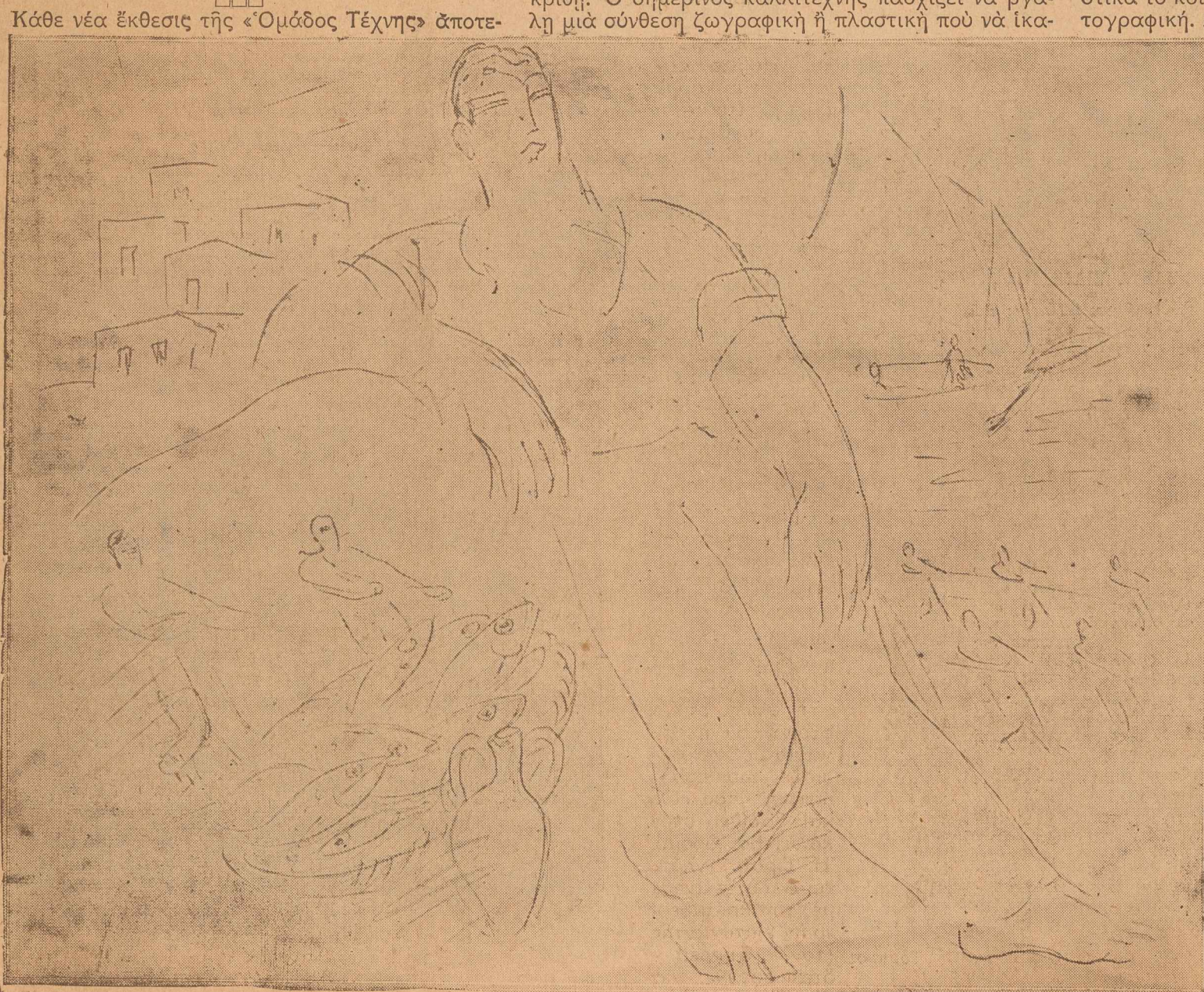
«Εσωτερικό» και «Η γυναίκα με τα μαύρα γυαλιά», Α. Σπαχί.

λύτερο πλήθος των φιλοτέχνων παρέστη την ημέραν του 'Αγίου Νικολάου στα εγκαίνια της νέας εκθέσεως. Κρίσεις, επικρίσεις, θαυμασμοί, ανησυχίες κάθε είδους ακούγονταν επί ώρας μέσα στη σάλλα της εκθέσεως.

Κάποιος άτακουστος μάς διηγήθηκε ότι σε έναν από τους πιο γνωστούς (άλλα και τους πιο παράδοξους για τον απληροφόρητο επισκέπτη) εκθέτας της «Ο.Τ.» την ημέραν των εγκαίνιων απηυθύνθη από επίσης γνωστήν κυρίαν του καλού κόσμου και αρκετά επίσης ιδιόρρυθμον, η έρώτησις σε ποιά σχολήν ανήκει. Και η απάντησις του — ξυρισμένου λίγο — καλλιτέχνου ήταν: «Όπως βλέπετε, κυρία μου, υπογράφω φαρδύα πλατεία τα έργα μου».

Είναι πράγματι περίεργη η μονία μερικών ανθρώπων να ζητάν απαραίτητως από τα έργα της τέχνης να υπάγονται σε κάποια συγκεκριμένη σχολή. Είναι δε ακόμα πιο άστοιχο όταν ζητούν από τον ίδιο τον καλλιτέχνη να τους προσδιορίση ποιά σχολή ακολουθεί, γιατί πράγματι ποιος ποτέ τεχνίτης δέχτηκε ότι ανήκει σε μία οποιαδήποτε σχολή;

«Άλλος εκθέτης — γλύπτης αυτός — μάς διηγήθηκε ότι τον έρωτησαν για κάποιο έργο του, τι παριστάνει. (Είπε γνωστόν ότι η έρώτησις αυτή γίνεται συνήθως για έργο που δεν μάς ικανοποιεί). «Από την έρωτησή σας καταλαβαίνω — ήταν η απάντησις του γλύπτου — ότι το έργο μου δεν σας άρεσει. Άλλά εν τούτοις περιπτώσει περιττό να ενδιαφέρεστε και για το θέμα του. Ασχολήθητε με άλλα πράγματα περισσότερο του γούστου σας». Μονοκόμματα λίγο ή απάντησις, αλλά δεν βλέπουμε και τί άλλο μπορούσε ο άνθρωπος ν' αποκριθί. Ό σημερινός καλλιτέχνης πασχίζει να βγάλη μία σύνθεσις ζωγραφική ή πλαστική που να ικα-

«Εξωτερικό», Γ. Γουναροπούλου.

νοποιή βαθύτερα την αισθητική μας. Όταν για τα μάτια ώρισμένων ανθρώπων δεν το καταφέρει, τί αξία θα έχη γι' αυτούς να μάθουν τί θέλετε να σημάνη μ' αυτό που εκθέτετε; Το θέμα σ' ένα έργο τέχνης είναι στοιχείο παρεπόμενο, ουσιώδες βέβαια, αλλά εξαρτώμενο από την ποιότητα του έργου, από την καθαρή καλλιτεχνικήν ικανότητα που φανερώνει ή εκτέλεσός του.

Μία τρίτη καλλιτέχνης από το συγκρότημα της 'Ομάδος μάς διηγήθηκε με καλοκάγαθο χιούμορ πως κάποιος αισθητικός και κριτικός είπε κάπου γι' αυτήν ότι εκθέτει τρία ενδιαφέροντα προπλάσματα... στο μάρμαρο, μάς παρεκάλεσε δε να τον πληροφορήσουμε ότι, όταν θα έκτελεσε στον πηλό τα προπλάσματά της, θα του χαρίση ένα εις ένδειξιν άναγνωρίσεως των... αισθητικών του εφοδίων.

Γιατί «Όμάς Τέχνης», ρωτήσαμε τους πρωτεργάτες της δράσις και διαλεκτής αυτής προσπάθειας, υπάρχει τόση ομοιογένεια στην εργασία των μετεχόντων καλλιτεχνών, που να δικαιολογή τη συλλογικήν αυτήν εμφάνιση;

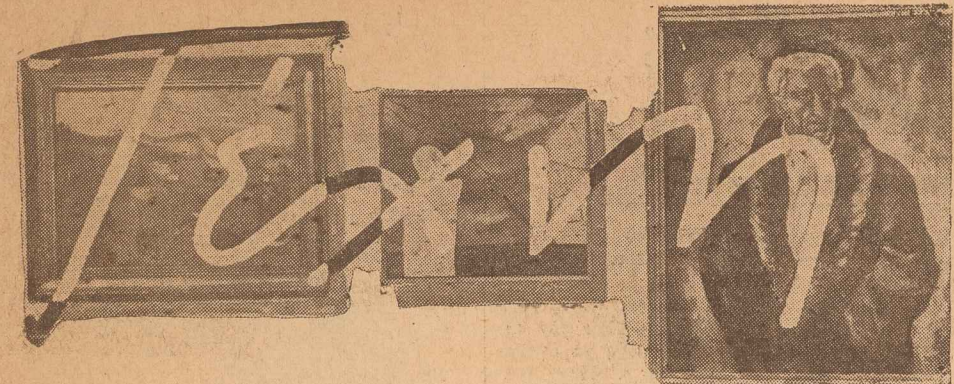
«Αναμφισβήτητα, μάς απαντάνε οι άνθρωποι της «Όμάδος», και η ομοιογένεια μεταξύ μας είναι τόσο πιο σίγουρη, γιατί είναι γενικωτάτης φύσεως. Δέ θ' απαιτούσατε, φυσικά, τα έργα μας να θυμίζουν το ένα το άλλο, ή να παρουσιάζουμε παρόμοιες κατευθύνσεις στο σχέδιό ή στο χρώμα. Συγγενεύουμε απλώς εις το ότι όλοι πασχίζουμε ν' άνοίξουμε και να επιβάλλουμε νέους — μά ξεκαθαρισμένους πιά μέσα μας — δρόμους στην Τέχνη. Συγγενεύουμε στ' ότι όλοι ορθονώμαστε διδιλλακτικοί άντίκρου στην «ακαδημαϊκή» παράδοση. Είμαστε όλοι σύμφωνοι πως δεν ενδιαφέρει την τέχνη ή στενήν αντιγραφή της φύσεως. Δέ θα βρούμε ποτέ από μάς έργα που δε θα φέρουνε τη σφραγίδα του προσωπικού ταλέντου. Κι' έτσι δεν μπορούμε φυσικά ούτε σχολή ν' αποτελέσουμε, ούτε ή εργασία μας να δείχνη μιάν εξωτερική ομοιομορφία. Συγγενεύουμε όμως γι' αυτό το λόγο βαθύτερα και πιο εκλονήτα.

» Η «Όμάς Τέχνης» γεννήθηκε από την ανάγκη της αναπτύξεως αυτών ακριβώς των ιδεών — εξεκολλούθησαν οι εργάτες της. — Ός την ημέρα της ίδρύσεώς της — έδώ και τρία χρόνια — οι επίσημες έδρες της Τέχνης στην 'Ελλάδα κατέχονταν κατά το πλείστον από ανθρώπους που δούλευαν με ακαδημαϊκές λίγο-πολύ κατευθύνσεις. Άλλοι ελεύθεροι πάλι τεχνίτες έτροφοδοτούσαν σχεδόν αποκλειστικά το κοινόν μ' εργασία επίσης δευτερότερη, φωτογραφική. Μ' εργασία που μύριζε καθαρά μίμηση ή κακόν έμμετρο από μεγάλους άποωσθήποτε καλλιτέχνες, οι οποίοι όμως μόνον ως άτομα, ως προσωποικότητες ένοούντο. Έμεις λοιπόν άποτελέσαμε θαρραλέα ένα πυρήνα άντίρροπο, κι' άρχισαμε τις έτήσιες εκθέσεις μας, ένισχυόμενοι κάθε τόσο από νέα μέλη, που θα θέλαν και, κατά τη γνώμη μας, θάξίζαν να συμπολεμήσουν».

Απ' όλ' αυτά βγαίνει καθαρά πως ή «Ο.Τ.» ιδρύθηκε για δυο κυρίως σκοπούς. Πρώτα για να παρουσιάση πιο έπισημα και πιο συγκεντρωμένα την εργασία νέων κυρίως, αλλά φτασμένων πάντα, καλλιτεχνών, που είτε για οικονομικούς, είτε για άλλους λόγους δεν θά μπορούσαν να εμφανίζονται σε άτομικές εκθέσεις, και δεύτερο για

«Προσωπογραφία», Α. Βασιλάκη.

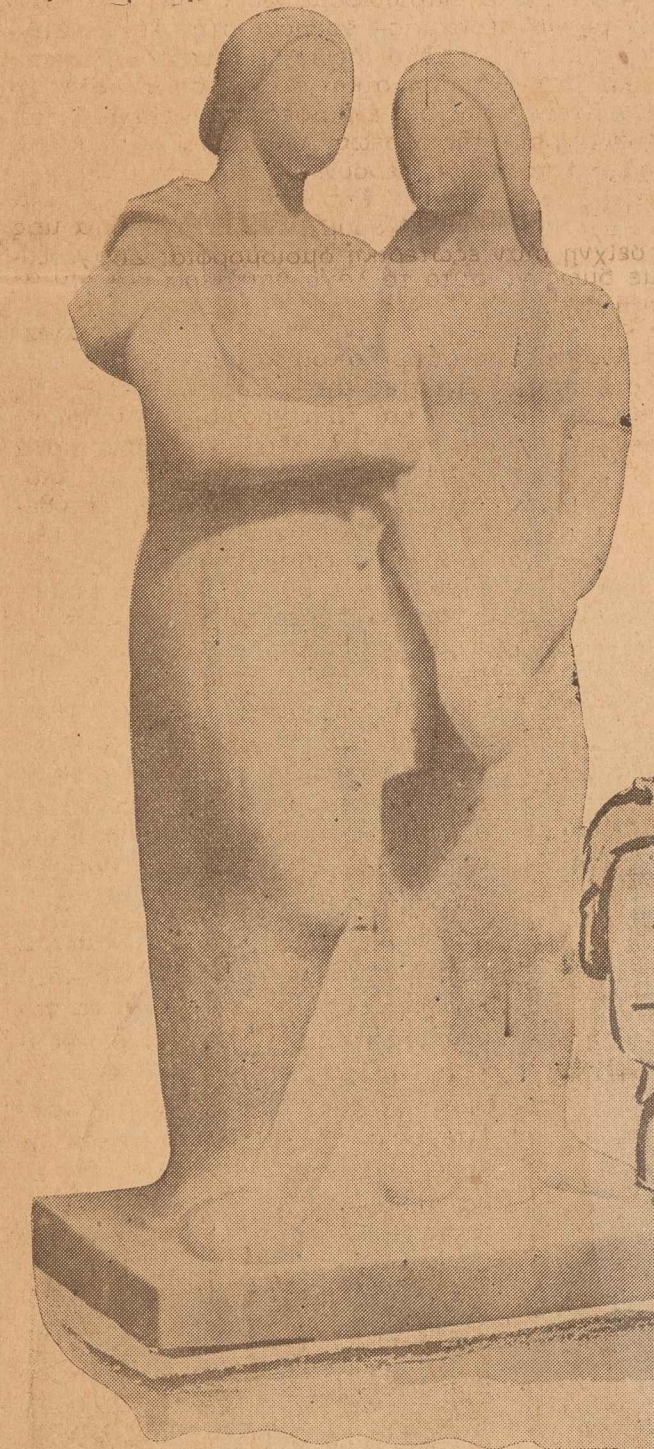
Γ' ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΤΕΛΙΕ

να προσπάθησιν σιγά-σιγά να φωτίση το κοινό γύρω στις νέες τάσεις και γενικώτερα γύρω σ' αυτήν την ουσία της Τέχνης, ή οποία τόσο έχει δεινοπαθήσει από τους έπισημους και τους έμπορικώς έπιτηδένους ζωγράφους ή γλύπτας στην 'Ελλάδα.

Διά τους ζωγράφους ή τους γλύπτας που εργάζονται με βάση την λύτρωσιν από τους δεσμούς του ψευδοκαλασικισμού και της ακαδημαϊκής μμησίας — είτε της φύσεως, είτε παιδαγωγών εργασιών που κρατούν μία θέση στην ιστορία της Τέχνης — υπάρχει ή περίεργος ιδέα ότι «άδικούν την τέχνη τους». Είναι καιρός όμως ν' άντιληφθούν οι πιστεύοντες άκόμη εις την στενήν αυτήν ιδεάν ότι θά ήτο ευχής έργον άν είχαν την τόλμην περισσότεροι άκόμη καλλιτέχναι ν' άκολουθήσουν τον δρόμον αυτών — της έπολυτερέσεως. Κι' εις την έκθεσιν της «Όμάδος Τέχνης», σχεδόν εν τώ συνόλω της, ή έλπίς αυτή διαλαμπει παρηγορητική.

Υπάρχουν βεβαίως και εις την έκθεσιν αυτήν έργα και καλλιτέχναι, που ούτε την «Όμάδα» θά εξήμιαναν άν έλειπαν, ούτε συντηρητικώτερα συγκροτήματα θά τους ήρνοντο φιλοξενείαν. Όπωσδήποτε όμως ή έκθεσις αυτή άποτελεί ένα ικανοποιητικώτατον σταθμόν διά την 'Ελλάδα.

Η εργασία του κ. Γ. Γουναροπούλου, σταθερά φωτεινή και άπείρητη, ξυπνά εις την ψυχήν τόσοσ άνέραντους άραιούς κόσμους, που υπερβαίνει σχεδόν κάθε προσδοκία, που θάχαμε για εργασία ζωγραφική. Ό Γουναροπούλος έχει ξεπεράσει τόσοσ τά όρια της τεχνικής, που θά έπίστευε κανείς ότι

ζωγραφίζει με φώς και όχι με χρώματα. Ο τρόπος, το σχέδιον και γενικώτερα ή σύνθεσις μέσα στα ευλογηφάσματα ή τις σανκίνες του κ. Αγγέλου Θεοδοροπούλου δίνουνε όλο το μέτρο των ικανοτήτων μέσα σε μία τέτοια εργασία. Το ταλέντο του κ. Δ. Βισσώρη είναι πιά τόσοσ επηβλητικό, που θά μπορούσε κανείς να συστήση το μεγαλύτερο σεβασμό για τη δουλειά του, άν δεν έδειχνε λίγο άτημέλητος... Ο κ. Σπύρος Βασιλείου εργάστηκε πάντα σάν ελκρινής τεχνίτης. Το λυγρό του ταλέντο θά μπορούσε να μάς συγκινήση βαθύτερα, άν δεν τον παρέσυρε, λίγο πέρα από το μέτρο, ένα μοντέρνο μεθύσι που τον κάνει κάποτε να ξεχνά τη δύναμή του.

Για δυο από τους νεωτέρους που εκθέτουνε στην «Όμάδα», τον κ. Α. Αστεριάδη και τον κ. Ι. Μηταράκη, θά ήτανε παράλειψις άν δεν τονίζαμε ότι παρουσιάζουν μιάν εξέλιξη άξιοθαύμαστη.

Για τον κ. Ο. Κανέλλη θά μπορούσαμε να πούμε κάτι περισσότερο. Δεν είναι ούτε τρεις μήνες που έγινε ή άτομική του έκθεσις στον «Παρνασσό» και ή πρόσδος, που παρουσιάζει σήμερα θά προϋπέθετε πολύ μακρότερον χρόνον δουλειά.

Τού κ. Ν. Καττήκυριάκου ή συμμετοχή στην όμάδα «Τέχνης», καιτοι εμφανίζεται αποκλειστική με σχέδια, έπισφραγίζει τις έλπίδες που στηρίζαμε στην τέχνη του από την πρώτη του εμφάνιση, στην αίθουσα Στρατηγούπουλου.

Τέλος, ο ήρωισμός του κ. Αγγέλου Σπαχή, ενός νέου που έχει φάει με το κουτάλι την τεχνική, κι' όμως θέλησε άδίσταχτα ν' άψηφήση την εκμετάλλευσιν των τεχνικών του μέσων για να μάς δώση τις πιο θερμές και τις πιο έντονες συγκινήσεις μιας ροδόχρωμης σάρκασι σ' ένα πρωτόγονο σχεδιασμένο και χρωματισμένο πινάκιο, και μάς δίνει ολοζώντανες δυο γύφτισες με μία παράδοξη, όσο κι' άπλη τεχνοτροπία, άξίζει να σημειωθή σε έξχωρη βαθμίδα.

Τελειώνοντας με τη ζωγραφική, αισθάνομαι την υποχρέωση να τονίσω την κατάπληξη που έννοιασα στο άντίκρουσμα των έργων, που εκθέτει ο κ. Κ. Παρθένης.

Ο κ. Παρθένης είν' ένας τεχνίτης, που, όμολογώ, με συνεκίνησε μ' ένα τρόπο, όταν πρωτοείδα έργα του στο σπίτι του κ. Δ. Λοβέρδου. Ό «Ευαγγελισμός» του, που βρίσκεται εκεί άξίζει κάποιον ιδιαίτερη προσοχή, παρουσιάζει πρωτότυπο και συνεπές σχέδιο και χρώμα δνειρευτό, παρ' όλο το μονότονο ρωμαντισμό του και σοδ δίνει μιάν συγκίνηση βαθύτερη.

Στα σημερινά του όμως έργα ο κ. Παρθένης παρουσιάζεται ν' άψηφά άσύστολα όλο το σχετικό άσχαλούμενο με την άληθινή τέχνη κοινό, και σάν να δείχνη ότι το περιφρονεί και το θεωρεί άνιδιο, τιμολογώντας μάλιστα μερικά άχρωμα σχεδιασμάτα πρὸς... 60.000 δραχμές το καθένα.

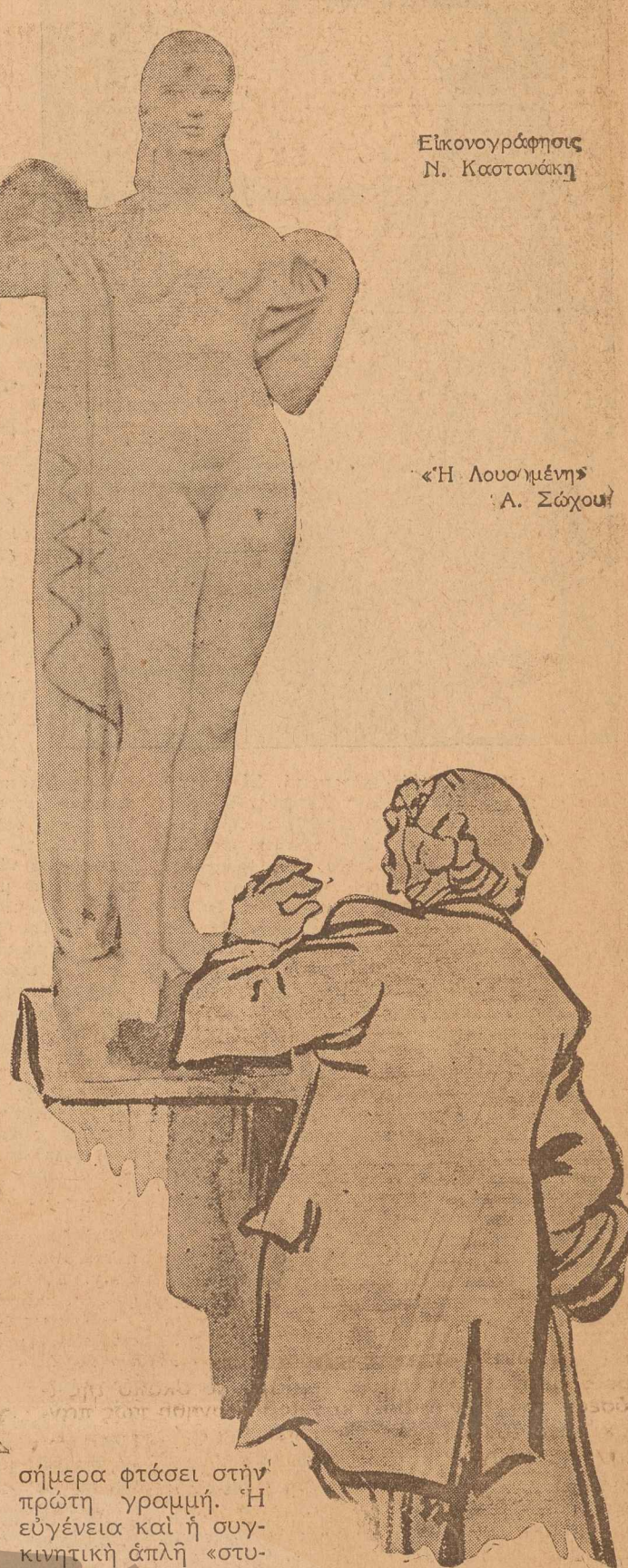
Στη γλυπτική όμως εμφάνιση της «Ο.Τ.» οι άντιρήσεις μας είνε σημαντικά λιγώτερες.

Ένας Τόμπρος, ένας Σώχος, μία Μπέλλα Ραφτοπούλου κι' ένας Παπαχριστόπουλος θά μπορούσαν να στήσουνε μνημεία, που θά μάς γεμίζαν έθνικην υπερφάνεια, ενώ οι ξένοι παρατηρηταί μπροστά στα έργα τους θά είχαν να πούνε τα κολακευτικώτερα λόγια για το σημερινό φτάσιμο της γλυπτικής στην 'Αθήνα.

Τού Τόμπρου ή δημιουργία, είτε στο πορτραίτο, είτε σε σύνθεσις κορμιών (οι δυο φίλες), είτε σε ποιο άφηρημένες συνθέσεις (Αναμνηστική σύνθεσις, Ζώα, Φύλλα) άντιπροσώπευε άκέρια τη σύγχρονη πλαστικήν ικανότητα της έλληνικής γλυπτικής.

Ο κ. Α. Σώχος με την νεοσραϊκή — άν μωρή να λεχθή — διάθεσή του ικανοποιεί το σώμα των απαιτήσεών μας. Το ύπεροχο μνημείο του Πύροτ είνε ευτύχημα που έστήθηκε σ' ένα ξένο τόπο για τι έτσι θ' άποτελέση τον καλύτερο συνήγορο για το σημερινό έλληνικό πολιτισμό. Το κεφάλι «Μάνα ήρωος» δέχνει μιάν δυνάμειά πραγματικού θαυμασμού και τέλος ή «Λουομένη» μάς γομίζει χαρά.

Της Μπέλλας Ραφτοπούλου ή εργασία μάς παρουσιάζει μιάν πραγματική πρόσοκα και βαθίζει στον καλύτερο δρόμο. Η όραση γλυπτρια που ξεκίνησε με την θριαμβευτικήν έπιτυχία της στην «Σποράς» — όταν έφευγε για το Παρίσι, έχει

Εικονογράφος Ν. Καστανάκη

«Η Λουομένη» Α. Σώχου

σήμερα φτάσει στην πρώτη γραμμή. Η ευγένεια και ή συγκινητική άπλη «στολισσών» των κεφαλών που εκθέτει έχει όλη τη γυναικεία χάρη, συνδυασμένη με μιάν σίγουρη φτασμένη τέχνη.

Μία εξαιρετική νέα γλυπτική φυσιογνωμία είνε ο κ. Παπαχριστόπουλος. Η δουλειά του θ' άξίζει μιάν ιδιαίτερη μελέτη γιατί και πολυσύνθετη είνε και πολλά τα εκθέματά του, ώστε να χή χωρή στο όπλο αυτό σημείωμα λεπτομερειακή άνάλυσις της τέχνης του.

Η καλή προσπάθεια του κ. Γ. Ζογγουλόι προκαλεί πάντα την ιδιαίτερη προσοχή μας.

Αίσθητή έλλειψη από την τελευταία έκθεσις είνε ή άπουσία της διαλεκτής εργασίας του κ. Κ. Παγκάλου. Στον κ. Παγκάλο, την ψυχή της «Ο.Τ.», το έλληνικό κοινό όφειλε πραγματικά την τεραστία αυτή χάρη, τις εξαιρετικές αυτές εκθέσεις, που, όπως είπαμε και παραπάνω, έρχονται ν' άνοίξουν στους πιο άνίδους τα μάτια μπροστά στο νόημα της πραγματικής Τέχνης.

Ν. Π.

«Ζώα», Μ. Τσιμπανόγιαννης.

7 Ημέρες

ΜΕΓΑΛΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Αθήναι - Σάββατον

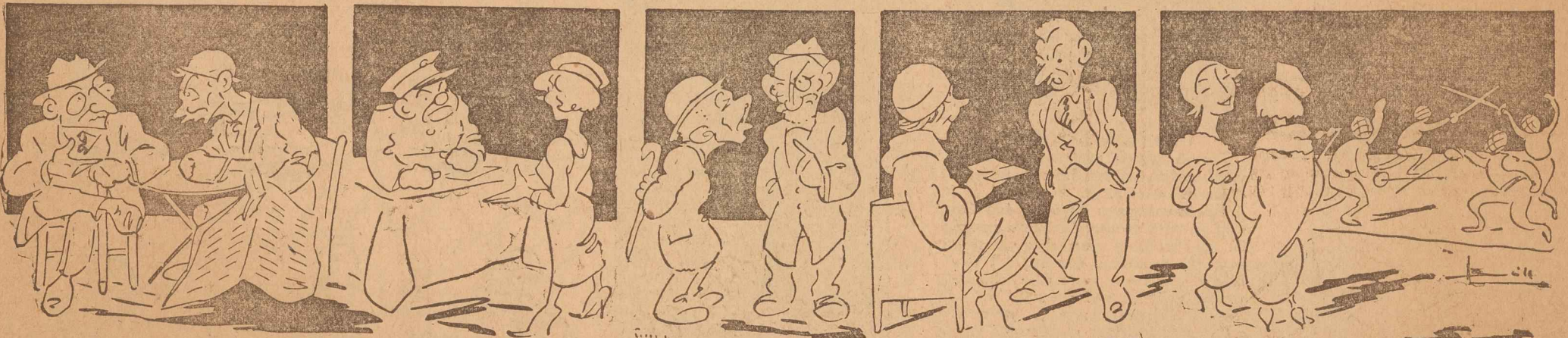
16 Δεκεμβρίου 1933

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1

ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΤΟ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΕΠΤΑΗΜΕΡΟΝ

ΥΠΟ Α. ΒΩΤΗ

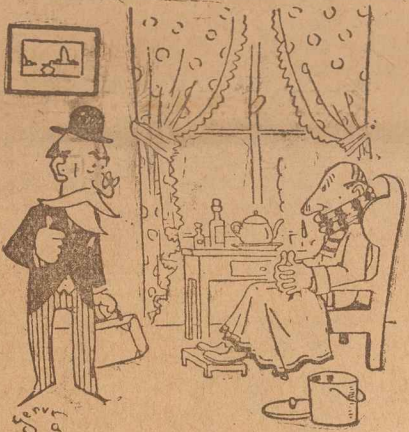
— Καιρό είχα να σε ιδώ. Μήπως βρήκες επί τέλους καμιά δουλειά;
— Μάλιστα.
— Τι;
— Διαβάξω ελξη τη μέρα τις εφημερίδες, να ιδώ τι μέτρα θα λάβουνε κατά της ανεργίας.

— Λοιπόν, δεσποινίς φοιτήτρια;
— Μ' αφήστε με να συγκεντρωθώ πρώτα, κύριε αστυνόμε, και σ' εσάς απαντώ.
— Αδύνατον. Αι συγκεντρώσεις απαγορεύονται.

— Όταν υποψήφιοι για τη διεύθυνση της αεροπορίας είναι ο Κολιαλέξης και ο Δράκος.
— Ναί. Έχω όμως την ιδέα, ότι ο Δράκος θα φάει τον Άλλον.

— Δεν θεωρήσατε ακόμη το βελούδο της γυναίκας σας; !!
— Πώς.
— Κι' όμως εδώ δε βλέπω καμιά σφραγίδα.
— Μά το έθεώρησα... περιττόν.

— Αν το ελξα χθες το βράδυ αυτός τους τέσσαρις, θα σ' εκέριζα σίγουρα στο πάτερ.
— Γιατί;
— Είπε άσσοι.

— Μά αφού, γιατρέ, μου είπες ν' αποφεύγω τις συγκινήσεις, πώς μου φέρνεις... τον λογαριασμό σου;...

Της πλημμύρας

Απ' τη στιγμή που άπλωσε τα μάτια σου ε-
(γύρισε)
— Έτσι ήταν φαίνεται γραφτό από τη μοίρα—
με δάκρυα, με δάκρυα, με σκέψεις, μ' επλημ-
(μύρισε)
και σούπα: Πνίγομαι, γλυκειά μου, απ' την
(πλημμύρα).

Κι' όταν βοήθεια σου ζήτησα, έκανες πως έδου-
(κινήθηκες,
μούπες δυο λόγια γλυκά
μ' μέσο στην αγκαλιά μου να προβής φοβήθηκες
εις έργα αντιπλημμυρικά...

Κι' έφυγες με τα συνήθη τ' αλάτι σου
κι' εγώ πώς είσαι άκαρδη άμέσως συνεπέρανον.
Δε λές τουλάχιστον στα κόνινα χειλάνια σου
να κάνουμε μιὰ για σένα έβανον;...

A. B.

Γεγονότα της εβδομάδος

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

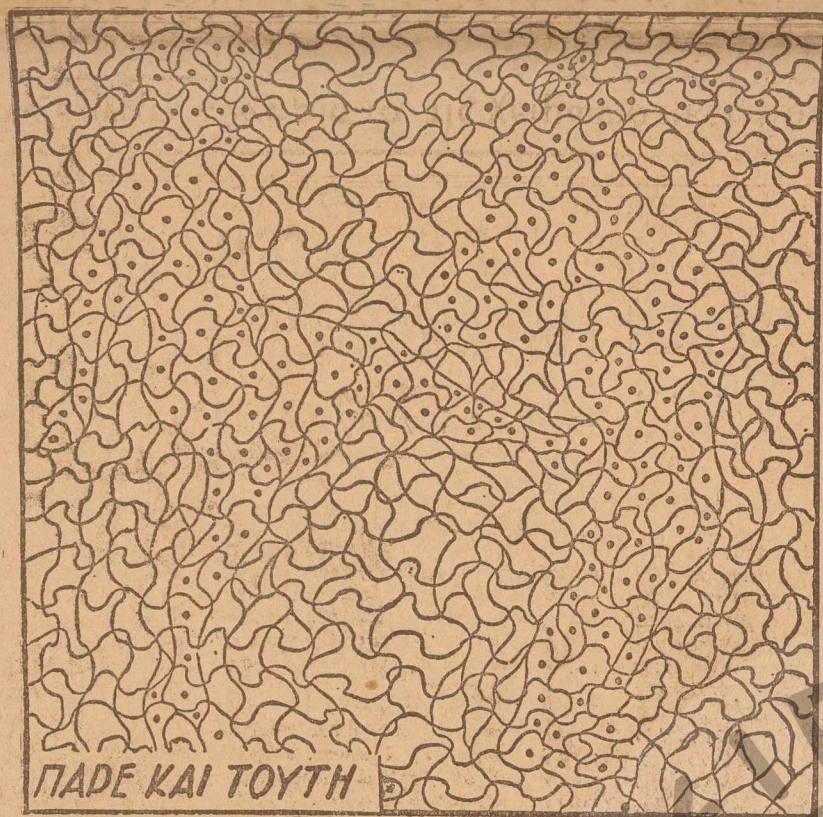
Αστεια πλέον δεν χωρούν
όλα πηγαίνουν πρίμα,
οι δικασταί μας θα φορούν
τήθενον εις το θήμα!
Κι' οι θεολογοί που ζήλεσαν
συνήλδον κατ' ιδίαν
και να φορέσουν γύρεψαν
κι' αυτοί... ζουρλομανδύαν.

ΦΟΝΟΙ

Τηλέφωνα, γραμμόφωνα
και πλήθος ραδιοφώνων
μεγάφωνα, μικρόφωνα
και κρέτοι σαξοφώνων.
Προσώφωνα σκορώνονται
υπεγραφές συμφώνων
κι' οι άνθρωποι σκοτώνονται
είν' εποχή... των φόνων!

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Για να περνάτε ευχάριστα τις χειμωνιάτικες βραδυές

ΠΑΡΕ ΚΑΙ ΤΟΥΤΗ

Μαυρίστε όπου υπάρχει τελεία... και θα ζωγραφίσετε μόνοι σας μια γελοιογραφία!

(Στο έρχόμενο φύλλο μας η λύσις)

Εκπτώσεις εις τὰ Θέατρα

Η εφημερίς μας συμβληθείσα με τὰ κεντρικώτερα θέατρα της πρωτεύουσας, επέμυχε σημαντικές εκπτώσεις εις τὰς παραστάσεις των διά τούς προσκομίζοντας ένα εκ των κάτωθι δημοσιευμένων δελτίων. Προς τὸ παρὸν σὰς προσφέρομεν δύο προσκλήσεις με τούς ἑξῆς ὅρους:

1ον ΘΕΑΤΡΟΝ «ΜΟΝΤΙΑΛ»: Ὁ παρουσῶν τὸ δελτίον τοῦ ἐν λόγῳ θεάτρου θὰ ἔχη τὰς ἀκολουθοῦσας ἐκπτώσεις: Ἀντὶ 55 δραχμῶν ποῦ τιμᾶται συνήθως ἡ διακεκριμένη τοῦ θέ-

σις, θὰ πληρώνει μόνον 28 δραχ. καὶ διὰ τὴν 1ην θέσιν ποῦ τιμᾶται δραχ. 36 θὰ πληρώνει δραχμὰς 20.

Ἡ ἐκλογὴ μεταξὺ διακεκριμένης καὶ 2ης θέσεως ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κατόχου τοῦ δελτίου.

2ον ΘΕΑΤΡΟΝ «ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ»: Ὁ κάτοχος τῶν δελτίων Ἀργυροπούλου θὰ πληρώνει δραχ. μόνον 15 καὶ θὰ λαμβάνει ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ θεάτρου εισιτήριον πλατείας, τὸ ὁποῖον κανονικῶς τιμᾶται δραχ. 30.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΜΟΝΤΙΑΛ»

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΣ

Ἀπὸ 18—22 Δεκεμβρίου 1933

Θέσις Διακεκριμένη

ἢ

Θέσις πλατείας

Ἐφημερίς «7 Ἡμέρες»

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ»

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΚΠΤΩΣΕΩΣ

Ἀπὸ 15—22 Δεκεμβρίου 1933

Θέσις πλατείας

Ἐφημερίς «7 Ἡμέρες»

— Αχ! Πώς! Ὁ ἄντρας μου θὰ μονομαχήσῃ;...
Κι' ἂν σκοτωθεῖ ποῖς θὰ πληρώσῃ τὸν λο-
γαριασμὸ τῆς μοδίστρας μου;...

Μουρμουρες τοῦ Τζογὲ

Τὰ Λαχεῖα...

τῶν ἐφημερίδων !...

Ὁ ἀναγνώστης Ἑλληνες, πλήρεις τρανῶν ἐλ-
(πίδων)
Χαίρετε γιὰ τὰ δῶρα σας, τὰ τῶν...ἐφημερί-
δων!...

Ὁ Εὐστατίου, ὁ Βουτσινᾶς, κατὰ πρότερον
(καὶ κέρδιον)

Ποῦ καὶ οἱ δύο διακρίνονται γιὰ τὴν ἀφει-
(δωλία)

Σοῦ δίνουν, ὅπως γράφουνε, τζάμπα ἓνα ἐ-

(καὶ αὐτὸ μὴ εἶναι...)

Αὐτὸ ποῦ ὡς τώρα σοῦ δίνει τζάμπα καὶ ἡ...
(Ἄ γυγνῆ!)

Ἵστερα ὁ Γιάνναρος ποῦ λέει πως θὰ σοῦ
(δώσει)

Εἰς τὸ Δαφνὶ νὰ χτίσεις τζάμπα μεγάλο σπῆ-

(τίον)

Σα γανταπέντε Γιάνναροι...
(ἐνὸς κοκόρου γνώσι)

Κ' ἐστὶν ιδιοκτήτης... εἰς τὸ «Δροσισμὸν»
(τεῖνον!)

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΥ